

[Ebba Strange]

og der var en stemning, som var helt tydeligt præget af, at nu måtte man selv gå i kamp mod de hårde stoffer.

Det har man så gjort, og det er som et led i Christianias kamp mod de hårde stoffer, at jeg godt i dag vil spørge justitsministeren, indenrigsministeren og socialministeren – som jeg desværre ikke har set her i salen, men som selvfølgelig kan lytte til debatten et andet sted fra – om man er parat til fra regeringens side at gå til folketingets finansudvalg og bede om at få en særbevilling til hjælp til Christianias kamp mod de hårde stoffer. Jeg har tidligere under debatter her i salen sagt, at de økonomiske problemer i forbindelse med bekæmpelsen af de hårde stoffer i Christiania var Københavns kommunes opgave. Jeg vil godt i dag sige, at jeg ved, hvor store sociale problemer Københavns kommune i forvejen har, og jeg ved også, at mange af de mennesker, der bor i Christiania, ikke har nogen tæt tilknytning til Københavns kommune. Derfor mener jeg, det er en oplagt opgave for staten at træde til og støtte det arbejde, der er i gang.

Fra Christianias side har man allerede iværksat nedtrapning af 39 personer siden høringsen den 28. oktober, og det synes jeg er en god begyndelse.

Det er muligt over socialministeriets budget i forbindelse med en særparagraf i bistandsloven at yde særhjælp. Det er muligt over undervisningsministeriets budget til foranstaltninger for unge arbejdsløse at yde særbevillinger. Jeg ved, at det kan være et problem fra statens side: hvem yder vi de penge til, hvem tager ansvaret for, hvad de penge bruges til? Der er jo etableret en socialgruppe i Christiania, og jeg ville synes, det var rimeligt, om man lod denne gruppe ligesom tage ansvaret for, hvad pengene skulle bruges til.

Det er blevet sagt her i dag, og jeg er ikke helt uenig i det, at det har knebet lidt med udviklingen i behandlingsformerne over for narkomaner. Det har noget at gøre med, at det behandlingsapparat, der er stablet på benene, i meget høj grad rettede sig mod meget unge mennesker. Vi ved i dag, også fra ministerens redegørelse, at mange af narkomanerne er ældre, de er oppe i 20'erne. Derfor tror jeg, det er fantastisk vigtigt, at vi er kreative, konstruktive, lytter til folk, der tænker nye tanker på disse områder, og giver tilskud til

projekter, der bliver etableret på brugernes egne betingelser. Det kan f. eks. være projekter i Christiania, hvor de netop er kendetegnet ved at være kreative og nytænkende. Jeg ved, at der allerede er grupper af christianitter, der er gået i gang med forskellige former for skolevirksomhed, genbrugsvirksomhed og opbygningsvirksomhed af forskellig art. Jeg vil derfor spørge, om man kunne forestille sig at sætte midler af til det brug. Vi skal nok støtte det fra SFs side.

Jeg skal sige et par enkelte ting om metadon og forebyggelse, inden jeg slutter. Jeg har brugt megen tid på Christiania, men det er med vilje. Jeg er glad for, at den nye rapport med justitsministerens støtte tager afstand fra langvarig metadonvedligeholdelsesbehandling – å propos det, jeg sagde først om narkomani som en totaltilstand. Jeg synes, der er et meget stort problem med de praktiserende læger, der alt for liberalt ordinerer metadon, og jeg er ked af, at vi lever i et samfund, hvor vi ikke har magt til at gribe ind og forbyde denne metadonordination. Jeg er spændt på at se, hvad det er for retningslinjer, sundhedsstyrelsen nu er ved at udarbejde.

Til sidst vil jeg sige, at når vi ikke har fået has på narkoproblemet i Danmark og heller ikke i andre dele af Vesteuropa, hænger det selvfølgelig sammen med, at mange af de unge mennesker har en meget lidt håbefuld fremtid at se hen til. Ungdomsarbejdsløsheden, uddannelsesløsheden, den situation, at man føler, der ikke rigtig er brug for én, gør, at man let falder i den grøft, som narkomani er.

Det er vigtigt, at der bliver givet oplysning, det er vigtigt, at der bliver givet information, og vi skal ikke nedvurdere det forebyggende arbejde, men vi skal se narkomani som et symptom på et krisefund, et samfund, der ikke er i stand til at løse sine egne problemer, og hvor det er de unge mennesker, der først og fremmest kommer til at betale for den krise, som det kapitalistiske samfund, herunder Danmark, befinder sig i. Der er kun én vej ud af det, og det er at give de unge mennesker tro på og mulighed for, at der er en fremtid, ved at skaffe dem arbejde, bolig og uddannelse. Det er den eneste virkelige forebyggelse, der kan stables på benene i forhold til narkomanien.